

РЕШЕНИЕ

№ 15302

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **1300** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Е. А. М., ЕГН: [ЕГН] от [населено място], подадена чрез процесуален представител адвокат К. Ч., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-0249-000003 от 23.01.2026 г., издадена от командир на отделение към Областна дирекция на министерство на вътрешните работи – П., Районно управление Б., за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – „изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4“. Жалбоподателят, излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на материалния закон. Посочва, че не са представени доказателства, които да удостоверяват, че Наказателното постановление, на което с е е позовал органа в оспорената ЗППАМ, е влязло в сила.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна и претендира разноски по делото.

В съдебно заседание адвокат Ч. излага твърдения, че административния акт следва да бъде отменен и претендира разноски, по приложен списък.

Ответникът – командир на отделение към Областна дирекция на министерство на вътрешните работи – П., Районно управление Б., чрез юрк. В. в представена по делото писмена защита изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения административен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 – ти състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 23.01.2025 г. около 23:20 ч. в [населено място] на [улица] с посока на движение от [населено място] към площад 9-ти Септември в [населено място], жалбоподателя лек автомобил марка Хюндай, модел С. Фе, при извършена проверка и след справка в АИС ПП се установи, че водача управлява МПС след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДВП с Наказателно постановление № 25-4333-017341 от 15.07.2025 г., влязло в сила на 27.09.2025 г.

Съставен е АУАН Серия ГА Акт № 4459516, подписан от актосъставителя, един свидетел и нарушителя без възражения.

На 23.01.2026 г., въз основа на съставения АУАН, със ЗППАМ № 26-0249-000003 г., издаден от командир на отделение към Областна дирекция на министерство на вътрешните работи – П., Районно управление Б., на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – „иземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4“.

По делото е представена и приета административната преписка по издаване на оспорения акт, в т.ч. заверено копие от Наказателно постановление № 25-4333-017341 от 15.07.2025 г. без отбелязване за връчването му; справка за нарушител/водач за жалбоподателя.

Заповедта е връчена на 23.01.2026 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена на 27.01.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото (л. 76) е приложена заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДВП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДВП. На свой ред директорът на ОДМВР-П., със заповед № 2692/17.12.2025 г. (л. 74), е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по реда на глава шеста от ЗДВП.

Процесната заповед е издадена от С. Н. С., който съгласно приложени по делото служебна бележка (л. 73) заема длъжността командир на отделение в група „Охранителна полиция“ към Районно управление Б. при ОДМВР – П.. Тази длъжност е в обхвата на посочената в заповед № 2692/17.12.2025 г. т. 8, поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДВП. В проверявания акт са изложени фактическите и правни основания за упражняване на компетентността.

Не се констатира и нарушение на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателите.

По приложението на материалния закон:

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4“. Същата има за цел да бъде преустановено нарушение от страна на водача, а именно невръщане на свидетелство за управление на моторно превозно средство при загубена правоспособност поради отнети контролни точки.

Съгласно чл. 157, ал. 1 от ЗДвП, при издаване на свидетелство за управление притежателят му получава определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения, а според чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, в приложимата редакция преди изменението в сила от 24.02.2026 г., контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление. В чл. 6 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. е изрично посочено колко контролни точки се отнемат на водачите на МПС за извършване на конкретно нарушение по ЗДвП.

Следователно, за да се установи дали на водач на МПС са отнети всички контролни точки, респективно, че е загубил придобитата правоспособност, следва да са налице влезли в сила наказателни постановления, с които на водача са отнети всички контролни точки, като се представят доказателства за надлежното връчване на НП или резултатът от тяхното евентуално обжалване. В доказателствената тежест на административния орган е да установи влизането в сила на наказателните постановления, въз основа на които са отнети контролните точки, както и обстоятелството, че максимално допустимият брой от 39 контролни точки е изчерпан, за да може да се прецени дали е налице изгубена правоспособност, респективно било налице задължение за жалбоподателя върне свидетелството си за управление на моторно превозно средство.

В случая в оспорената ЗППАМ е индивидуализирано наказателното постановление въз основа на което е прието от административния орган отнемането на всички контролни точки и следователно загубена правоспособност на водача, както и задължение да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

Съдът намира, че от приложените по делото документи не се установява, че цитираното от органа Наказателно постановление е влязло в законна сила. От административния орган не са представени доказателства за връчване на процесното Наказателно постановление на жалбоподателя, включително такива за връчен дигитален образ на същото по реда на чл. 186а, ал. 3 от ЗДвП. В този смисъл, не се установява, че същото е влязло в законна сила към датата на издаване на оспорената заповед.

По делото е представена и справка за нарушител/водач, по отношение на жалбоподателя, която има вторичен и регистърен характер, но видно от същата процесното Наказателно постановление е обжалвано по съдебен ред пред първа съдебна. следователно се потвърждава изводът, че не се установява Наказателно постановление № 25-4333-017341 от 15.07.2025 г. да е влязло в законна сила.

В този смисъл към датата на издаване на оспорената заповед не са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Предвид горното не е доказано наличието на предпоставката на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, а именно лицето, управлявало автомобила, по отношение на който се прилага ПАМ да е неправомерно, поради отнети контролни точки и да не е върнало свидетелство за управление на моторно превозно средство.

По изложените съображения жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски, които са пренедирани в размер на 862,42 евро адвокатско възнаграждение (платено в брой) и държавна такса – 5,11 евро. Основателно е възражението на ответника за прекомерност на заплатения от лицето хонорар. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, приключило е в едно съдебно заседание със събиране на материалите по административната преписка, поради което възнаграждение за адвокат в размер над 511 евро до претендираното от 862,42 евро се явява неоправдано завишено. С оглед на това и в съответствие с практиката на СЕС (решение на СЕС по дело С-438/22) размерът на адвокатския хонорар следва да бъде редуциран до 511 евро. Този размер се явява справедлив и обоснован, в резултат на което общата дължима сума за разноски на жалбоподателя е равнява на 516,11 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0249-000003 от 23.01.2026 г., издадена от командир на отделение към Областна дирекция на министерство на вътрешните работи – П., Районно управление Б..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи - П. да заплати на в полза на Е. А. М. с ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 516,11 евро (петстотин и шестнадесет евро и единадесет евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 от АПК.

СЪДИЯ: